

Karen
Swan
**Salainen
polku**

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *The Secret Path*

Copyright © Karen Swan 2021
All rights reserved.

First published by Pan Books an imprint of Pan Macmillan

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonloushintaa kielletty.

ISBN 978-951-1-45588-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Omistettu Wallcootille
Kukaan ei naura kuten me

ENSIMMÄINEN
OSA

1. luku

Maaliskuu 2011

”Kerro minulle salaisuus”, Tara kuiskasi hiljaisuuteen.
”Salaisuus?” raukealta kuulostava Alex toisti.

”Niin. Jotain mitä et ole kertonut vielä kenellekään.”

”Ai sellainen salaisuus.”

Tara läpsäytti häntä rintaan. Ja suuteli heti samaa kohtaa. Alex tuoksui Taran suihkugeeliltä, jasmiinilta ja vaniljalta.

”Hmm.” Ääni värisi Taran korvaa vasten ja kulki lävitse hänen sisimpäänsä. Tara tunsu Alexin täyttävän hänet henkäisyillään, tuoksullaan, suudelmillaan, rakkaudellaan.

Tuli hiljaista, ja sitten Alexin rintakehä paisui, kun ajatus sai kouriintuntuvan muodon. ”Olen aina halunnut lemmikiksi vuohen.”

Tara nosti päätään ja katsoi häntä pitkään. ”En minä sellaista salaisuutta tarkoittanut.”

Alex virnisti. ”Etkö?”

”En!”

”Mutta minä en ole kertonut tätä ennen kenellekään. Tunnen itseni hyvin... haavoittuvaksi myönnettyäni, että pidän niiden näpsäkstä pikku hännästä ja karvaisesta leuasta ja niiden pikku hypähtelyistä.”

Tara läpsäytti taas nauraen. ”Eikä! Tuota ei lasketa.”

”Höh.”

Tara katsoi Alexia toivoen, ettei tämä olisi niin komea. Tai hauska.
”Kerro mitä pelkää maailmassa eniten.”

”Siihen on helppo vastata. Minua pelottaa maailmassa eniten se, mitä me maailmalle teemme.”

Tara huokaisi. ”Etkö voisi hetkeksi lakata olemasta ympäristöaktivisti? Mehän olemme sängyssä.”

”Minä olen biologi”, Alex oikaisi. ”Eikä biologia nuku koskaan. Toisin kuin sinä.”

Alex kohotti toista kulmaansa. Hänen kulmakarvansa olivat kauniin muotoiset, tuuheet ja suorat mutta kärjestä suipot, ja niiden voimakkuus korosti kirkkaanvihreiden silmien vaaleutta ja sai ne joskus hämärässä näyttämään harmailta.

”Mitä tuohon sanoisi? Elimistöni ja aivoni tarvitsevat paljon lepoa ja aikaa uusiutumiseen.”

”Et sinä ainakaan kauneusunia tarvitse.”

”Hurmuri”, Tara sanoi virnistellen ja tökkäisi häntä olkapäällään, mutta oli silti mielissään. ”Mietitkö koskaan, mitä olisi tapahtunut, jos emme olisi tavanneet sinä aamuna siinä kahvilassa?”

”En.” Ja ennen kuin Tara ehti valittaa, Alex hymyili. ”Sillä jos emme olisi tavanneet siellä, olisimme tavanneet jossain muualla.”

”Oletko sinä fatalisti?” Tara puuskahti muka pöyristyneenä. ”Mutta kuinka voit sanoa jotain tuollaista? Sinähän olet luonnontieteilijä.”

”Sanon sen kunnon poikana. Äiti totesi aina, että ihmiset, jotka on tarkoitettu elämäämme, ilmaantuvat siihen itsestään kahdesti.”

Nyt Tara kohotti kulmaansa. ”Ja sinäkö uskoit häntä?”

”Totta kai. Minä uskon kaiken, mitä äiti minulle sanoi.” Pikku hymy käväisi Alexin silmissä, ja niin myös Taran silmissä, ja Tara katsoi läpi sormien sitä, että Alex tinki ehdottomista luonnontieteen periaatteista. Äiti oli Alexille rakas. Se oli monessa mielessä hieno asia.

”Oletko...” Tara mietti hetken. ”Oletko sitä mieltä, ettei nukkumaan pitä mennä kesken riidan?”

”Minä olen sitä mieltä, että nukkumaan pitää mennä hyvälle patjalle.”

”Lopeta!” Tara nauroi. ”Oikeasti. Minä yritän opetella tuntemaan sinua.” Hän katseli Alexia siristäen meripihkanvärisiä silmiään. ”Minä tutkin sinua. Tämä on tieteellistä selvitystyötä.”

”Vai niin.” Alex veti syvään henkeä, mutta hymy kutitteli hänen huuliaan.

”No?” Tara tivasi. ”Oletko sitä mieltä, ettei eripuraisena saa koskaan mennä nukkumaan?”

”En ole miettinyt asiaa. Mutta kai minä...” Alex vajosi ajatuksiinsa. ”En.”

”Et?”

Taran hämmästys näytti saavan Alexin hämmästyään. ”Mitä? Minusta olennaista ei ole se, kuinka nopeasti erimielisyys ratkaistaan. Kokemukseni mukaan sanat ja anteeksipyyntöt ovat merkityksettä, jos ne lausutaan hätiköiden ennen takarajaa. Joskus siis on parempi mennä nukkumaan, vaikka riita on kesken.”

”Kukaan ei ole ikinä sanonut noin”, Tara väitti vastaan.

Alex kohautti hartioitaan. ”Vilpittömyys edellyttää vakaumusta. Kaikilla ihmisillä, joita maailmassa eniten ihailen, on periaatteita, joiden tähden he olisivat valmiit kuolemaan.”

Tara tarttui Alexin käteen, joka lepäsi tämän rinnalla, ja työnsi ajatuksissaan sormensa Alexin sormien lomaan. Hän tunsi, miten iso Alexin kämmen oli hänen omaansa verrattuna. Alexin kämmensyrjässä oli pieni sirpin muotoinen arpi. Se oli jäänyt perhon koukusta hänen kalastaessaan pikkupoikana. Tarasta oli kiva silittää sitä. Harjanne tuntui mukavalta peukalon alla. ”Esimerkiksi kenellä?”

Alex katsoi häntä sivusilmällä. ”Tiedätkö taiteilija Peter Beardin?”

”Tiedän. Hän maalaa Afrikka-aiheisia kollaaseja. Töhrii niihin omaa vertaan.”

”Niin. Hän oli ensimmäisiä, jotka huomasivat lajikadon merkkejä ja todella tekivät asialle jotain. Tämä tapahtui 60- ja 70-luvuilla. Hän on uranuurtaja, vaikka kaikki pitävät häntä playboyna.”

”Kuten Attenborough, mutta seksikäs?”

”Joo, seksikkäänä häntä tosiaan aikoinaan pidettiin.”

”Ja sinä siis ihaillet häntä, koska hän on luonnonsuojelija.”

”En vain siksi. Ihailen häntä, koska hänellä on vakaumus, ja jos hän uskoo johonkin asiaan, hän tukee sitä sataprosenttisesti.” Alex

katsoi Taraa. ”Aina, kun hän on tehnyt jotain väärin, hän on tehnyt niin hyvästä syystä.”

”Anna esimerkki.”

”Selvä.” Alex mietti hetken. ”Okei. Kerran hän yllätti omilta mailtaan salametsästäjän. Arvaa mitä hän teki?”

Tara pudisti päätään. ”Ei aavistustakaan.”

”Hän pani miehen ansaan, jonka tämä oli itse virittänyt.”

Tara tuijotti Alexia. ”Mitä?”

”Jep. Jätti hänet siihen tuntikausiksi. Ei tappanut häntä... mutta varmasti sai miehen miettimään kahdesti, ennen kuin tämä tekisi saman uudestaan, sanotaan vaikka niin.” Alexin ääni oli muuttunut samettiseksi: matalaksi, hiljaiseksi, kuin ison kissan kehräykseksi. ”Kun luin siitä, ajattelin että mikä mies! Hänestä tuli siltä istumalta minun sankarini. Lopultakin ihminen, joka teki jotain!”

”Mutta hän pani salametsästäjän ansaan!”

”Se salametsästäjä viritti ansoja leijonille. Onko hän yhtään parempi?” Alex katsoi Taraa, ja hänen silmänsä loistivat kiivaina. ”Sanat eivät aina riitä. On toimittava. Oltava valmis ylittämään raja, jotta saa jotain aikaan.”

”No, hyvä tietää”, Tara sanoi lopulta. ”Minun pitääkin sitten muistaa olla riitaantumatta sinun kanssasi”, hän kiusoitteli hivellessään Alexia pitkin, hitain liikkein. Hänestä tuntui ihanalta, kun heidän ihonsa koskettivat.

”Se ei näytä erityisen todennäköiseltä juuri tällä hetkellä.”

”Toivon paljon pitempää aikaa kuin hetkeä”, Tara sanoi ja nousi kyynärpäiden varaan voidakseen katsoa kunnolla Alexia, tämän kauniita kasvoja, jotka olivat kiehtoneet häntä jo ennen kuin he olivat ensimmäisen kerran tervehtineet toisiaan. Hän aisti heidän välillään molemminpuolisen vetovoiman, kun Alex painoi sormenpäitään hänen ihoaan vasten. Tara naputti etusormella Alexin rintaa. Se oli yksi Taran nykimisoiroista, joita Alex piti hellyttävinä. ”No niin. Etkö halua kysyä, onko minullakin salaisuus?”

Alex katsoi häntä hiukan ymmällään. ”En tiedä. Haluanko minä?”

”No luulin, että haluaisit. Nyt en ole varma.” Taran ääni kuulosti pisteliäältä, koska Alex vaikutti välinpitämättömältä. Mitä jos Alex ei ollut yhtä utelias hänestä kuin hän oli Alexista? Tunsiko Alex samaa tarvetta omistaa hänet – kehon, sielun, kaikki muistot?

”Et siis ole varma, olenko minä varma, että haluan kuulla salaisuutesi?” Alex mumisi kuivasti ja vaikeni taas.

Huoneen hiljaisuus syveni. ”Mitä mietit?” Tara kuiskasi, kun Alex ei vielääkään ilmaissut millään lailla olevansa utelias. Ei kysynyt mitään.

”Mietin, onko meidän hyvä käydä tätä keskustelua.”

Alexin sanat loukkasivat Taraa, ja hän yritti irtautua, mutta Alex piteli hänestä edelleen lujasti. ”Kunhan kiusoittelen, Twig”, Alex sanoi ja virnisti. ”Totta kai haluan kuulla salaisuutesi.”

”En usko että haluat”, Tara mumisi pahastuneena.

Alex kiepsautti Taran sulavalla liikkeellä selälleen. ”Haluanpas”, Alex sanoi. Hän nousi kyynärpäiden varaan ja antoi hipaisevan suukon Taran nenänpäälle. ”Haluan minä. Kerro kaikkein salaisin salaisuutesi. Asia jota et ole kertonut vielä koskaan kenellekään.”

Tara katsoi Alexin vihreisiin silmiin, ja hänen suunsa avautui sanoille. Mutta hetki oli menetetty, ja hänen suuri salaisuutensa sen mukana. ”Minä vihaan sieniä.”

Alex vaikutti silmin nähden pettyneeltä. ”Sekö on sinun salaisuutesi? Että vihaat sieniä.”

”Niin. En voi sietää niitä”, Tara sanoi ja nyökkäsi. ”Mutta en ole kertonut kenellekään. Siksi syön ne aina, jos niitä on lautasella. Kohdeltaisuudesta.”

”Te britit ja teidän kohteliaisuutenne”, Alex valitti. Asia näytti ihmeuttävän. ”Miksette te voi sanoa, jos ette pidä jostain?”

”No, kuten juuri huomautit, se on brittiläinen juttu. Me pyydämme anteeksi, jos joku tönäisee meitä vahingossa. Me odotamme poistumislupaa, kun olemme maksaneet laskun käteisellä pennilleen oikein. Minä varmaan menen naimisiin ensimmäisen kosijan kanssa ihan vain kohteliaisuudesta.”

Alex kohotti toista kulmaansa. ”Twig, tuletko vaimokseni?”

”Ehdottomasti. Kiitos kovasti, että kysyit. Hyvin ystävällistä sinulta.”

He nauroivat yhdessä. Alex painoi kasvonsa Taran kaulaa vasten, ja hänen pehmeä tumma tukkansa kutitti Taran poskea. Tara tunsi Alexin hampaiden sipaisevan hänen ihoaan, kun Alex oli purevinaan häntä, ja silloin Taran iho nousi kananlihalle. Alex vajosi takaisin kyljelleen ja laski pään kätensä varaan alkaessaan piirtää sormenpäällä kiehkuroita Taran vatsalle. ”Kulta, sinun on opittava kieltäytymään. Minä ryhdyn amerikkalaistamaan sinua. Toista perässäni. Ei.”

”Ei.”

”Hiukan painokkaammin. *Ei.*”

”Ei. ”

Alex rypisti otsaansa.

Tara yritti uudestaan. ”Ei!”

”Okei, tuo menettelee. Olet nopea oppimaan”, Alex sanoi. ”No niin. Sovelletaanpa sitä tositilanteisiin. Twig, haluaisitko syntymäpäivälahjaksi koiranpennun?”

Tara nauroi. ”En.”

Se teki vaikutuksen ja Alex nyökkäsi. ”Twig, mennään jouluksi Kabuliin.”

”Ei!”

”Kiitettävä suoritus. Kerrassaan kiitettävä... Twig, sinun kannattaisi ehdottomasti pitää sängyssä punaisia kenkiä eikä mitään muuta.”

Tara nauroi kovemmin. Hänen vartalonsa hytkyi patjasta irti. ”Ei!”

”Harmi. Aasinpotku.” Alex irvisti, mutta hänen silmissään säkenöi hilpeys. ”Twig, haluaisitko pihvin oheen valkosipulilla maustettuja sieniä?”

”En!”

Alex ojensi toista kättä hämmästyneenä. ”Oppituntia ei näemmä tarvitse jatkaa.”

”Alex Carter, sinä olet todella mahtava opettaja. Sinusta tulee loistava professori.”

”Kiitos. Mutta vielä on viimeinen testi.” Alex veti henkeä syvään ja hitaasti ja kohdisti Taraan katseen, joka olisi saanut tähdet hyppäämään taivaalta alas. ”Twig, tuletko vaimokseni?”

”Ehdottomasti. Kiitos kovasti, että kysyit. Hyvin ystävällistä sinulta.”

”Ei!” Alex parahti. Hän painoi taas kasvonsa Taran kaulaa vasten ja pudisti päätään Taran nauraessa hänen allaan. Nyt keskiöisen naurunpuuskan myötä Tara kutisi erityisen helposti. ”Olit niin lähellä onnistua. Niin lähellä.” Alex katsoi häntä. ”Mutta kuinkas kävi? Nyt et pääse minusta ikinä eroon, ja vain siksi, että olet kohtelias britti, joka ei osannut sanoa ei. Valitan, kulta. Se on kova kohtalo.”

Taran nauru lakkasi, kun hän katsoi Alexia ja näki leikin läpi syvemmälle. ”Häh?”

”Et sanonut ei.”

”En.”

Kulma kohosi taas. ”Tarkoitatko, että olet samaa mieltä siitä, ettet sanonut ei? Vai ettet halua kanssani naimisiin?”

Alex jallitti häntä. ”Ei... vaan minä olen samaa mieltä siitä, etten sanonut ei.”

Alexin hymy leveni, kun hän veti Taraa lähemmäksi. ”Toisin sanoen sinulla on nyt loppuikäsi aikaa oppia.”

”Kyllä”, Tara kuiskasi ja tunsi sykkeensä nopeutuvan.

”Kyllä”, Alex toisti katsoessaan Taraa silmiin. ”Siitä sanasta minä pidän enemmän.”

”Niin.”

”Twig, suostutko vaimokseni?”

”Kyllä –” Alex vei huulensa Taran huulille ja sai painollaan Taran vajoamaan syvemmälle patjaan, ja kaikki vitsailu unohtui, kun he antautuivat kemialle, joka oli yllättänyt molemmat heidän ensitaupamisellaan vasta neljä kuukautta aiemmin. He olivat olleet aamuruuhkassa katseet puhelimissa, ja Tara oli vahingossa ottanut Alexin soijakahvin, ja Alex oli ajanut häntä takaa Queen's Gatén puoliväliin Taran toffeemacchiato kädessä. Juostessa kahvia oli läikkynyt niin paljon, että muki oli puolityhjä hänen saadessaan Taran kiinni, ja kun

heidän katseensa olivat kohdanneet Alexin hengästyneesti selittäessä tilannetta, Alex oli vakuuttanut ostavansa Taralle uuden. Tara oli sinä aamuna myöhästynyt farmakodynamiikan luennolta ja Alex oli myöhästynyt tapaamisesta väitöskirjansa ohjaajan kanssa. Kahvihetkeä oli jatkettu lounaalla, ja illalla he olivat syöneet yhdessä päivällistä, eivätkä sen jälkeen olleet viettäneet yhtäkään yötä erossa.

Viikossa (tai oikeastaan jo sinä ensimmäisenä päivänä) Alexista oli tullut Taran ekosysteemi: Alex oli hänen happensa, hänen auringonvalonsa, hänen sykkivä sydämensä. Oli sietämätöntä edes ajatella olevansa ilman Alexia. Tara ei ollut koskaan ennen kokenut tällaista kiihkoa, kaipausta ja himoa, ja joskus heidän tunteidensa voima oli hänestä pelottavaa. Ei varmastikaan ollut tervettä haluta toista ihmistä niin perin juurin? Alex oli huume, jota ilman Tara ei selvinnyt. Ja nytkö hänen ei tarvitsisikaan selvitä?

Innostus karkasi Tarasta pikku naurahduksena.

”Mitä?” Alex kysyi ja työnsi Taran jalat erilleen polvellaan.

”Sienistä kosintaan. Se oli... odottamatonta”, Tara kuiskasi, kun Alex alkoi suudella hänen kaulaansa.

”Älä muuta sano.” Alexin ääni kuului vaimeana.

”Eli sinä et suunnitellut sitä?”

Alex nosti päätään posket punaisina ja silmät kirkkaina. ”En. Mutta nyt kun olen paljastanut sinulle suurimman ja synkimmän salaisuuteni, sen että olen perso vuohille, minun on pidettävä sinut lähelläni. Minulla ei ole varaa päästää salaisuuttani leviämään yleiseen tietoon.” Alex iski Taralle silmää edelleen pilailen.

Sitten Alexin suu oli taas Taran iholla, ja Taran keho jo huutamalla vaati Alexia. Tara sulki silmänsä ja vaipui siihen ihanaan ajatukseen, että saisi nauttia tästä autuudesta koko loppuikänsä.

”Tiedät kai, mitä tämä merkitsee”, Alex kuiskasi. Hänen äänensä tuntui kuumana hengityksenä Taran vatsalla.

”No mitä?” Tara hymyili silmät edelleen kiinni.

”Sinun täytyy viedä minut kotiisi näyttille”, Alex sanoi tyypillinen sarkastinen hymy huulillaan.

”Voi taivas... kai minun täytyy.”

Alex nosti päänsä ja katsoi Taraa mieteliäästi. ”Ei sinun tarvitse kuulostaa noin tyytymättömältä sen vuoksi.”

”En minä olekaan. Vanhempani taatusti ihastuvat sinuun.”

”Mutta...?” Alex jatkoi. ”Mikä on? Vihaavatko he jenkkejä?”

”Eivät!”

”Hyvä. Kunnan kieltävä vastaus. Vahva. Uskottava. Ponteva.”

Tara nauroi. Hän alkoi voipua Alexin sanailuun.

”Puristaako kenkä siitä, ettei kukaan voi olla tarpeeksi hyvä heidän rakkaalle tyttärelleen? Sellaisiako vanhempasi ovat?”

”Ehkä hiukan”, Tara myönsi.

”Ota iisisti. Vanhemmat rakastavat minua.”

”Ai? Oletko tavannut monenkin kihlattusi vanhemmat?” Tara kysyi ilkikurisesti.

Oli Alexin vuoro nauraa. ”Olet ainoa kihlattu, joka minulla on koskaan ollut ja jonka koskaan haluan.”

”Kihlattu”, Tara toisti. ”Kuulostaa hassulta ääneen lausuttuna.”

”Odotahan, kun vaihdamme sen vaimoon.” Alex suuteli taas Taran vatsaa, vain kerran ja kevyesti, ja Tarasta tuntui kuin perhonen olisi laskeutunut iholle, ja sitten Alex laski päänsä käden varaan. ”Kerro, kumpi huolestuttaa enemmän: se, että esittelet heidät minulle, vai se, että esittelet minut heille?”

Tara puraisi huultaan. ”Heidät sinulle.”

Alexin ilme muuttui huolestuneeksi. ”Eivät kai he kaksipäisiä ole?”

”Eivät!”

”Jälleen napakkaa kieltosanan käyttöä.”

Tara läpsäytti häntä olalle.

”Hyvin se menee. He ihastuvat minuun ja minä heihin. Arvaa mistä tiedän?”

Tara pudisti päätään.

”Siitä että me kaikki kolme rakastamme sinua. Niin yksinkertaista se on.” Alex veti itsensä kohti sängyn päätä, niin että he olivat nenätysten. ”Mutta minun on tavattava isäsi, jotta voin toimia oikeaoppisesti.”

Tara nielaisi ja tunsi silmissään kirvelyä. Hän oli pakahtua onnesta. ”Aiotko pyytää häneltä minun kättäni?”

”Mielellään koko naista. Mutta joo, aloitetaan kädestä.” Alex tarttui Taran käteen ja suuteli sitä. ”Onko jotain, mitä minun on syytä tietää ennen kuin menen tapaamaan häntä?”

Tara avasi suunsa paljastaakseen salaisuutensa, joskaan ei sitä, jota ei ollut kertonut kenellekään, vaan sen, jota ei ollut kertonut Alexille. Mutta katsoessaan Alexin silmiin hänestä tuntui, että hetki oli väärä. Hän oli viikkokaudet odottanut oikeaa ajankohtaa kertoa Alexille kaiken, koko totuuden eikä vain osaa siitä. Mutta tämä hetki oli niin puhdas, niin riemullinen, ettei hän halunnut tahria sitä millään mauttomalla, sälyttää Alexin niskaan taustatietoa, jolla ei ollut mitään tekemistä heidän kahden kanssa.

Tara pudisti päätään. ”Ei oikeastaan”, hän sanoi. ”Isä on herttainen.”

”Mikä olisi hyvä ensimmäinen puheenaihe? Älä vain sano, että hän pelaa golfia.”

”Itse asiassa ympäristökysymykset ovat hänelle tärkeitä, joten veikkaan, että tulette mainiosti juttuun.”

”Niinkö? Hienoa.” Alex kohautti hartioitaan tyytyväisen näköisenä. ”No milloin saan tavata hänet?”

2. luku

Pulut tepastelivat ja nokkivat muutaman askeleen päässä heidän edellään Hyde Parkin hiekkaisella ratsupolulla North Ridella. Haalea aamuaurinko kajasti nupulle nousseiden hevoskastanjalatvuk-sien lomitse. Ensimmäiset krookukset ja kääpiöesikot täplittivät nyt puistoa keltaisina ja violetteina kuin Monet'n sivelimestä tulleina, ja Bayswater Roadin liikenteen tyyppillisen lontoolainen taustakohina peittyi vähän väliä heitä ohittavien juoksijoiden raskaaseen, rytmik-kääseen huohotukseen. Aamut olivat entistä valoisampia, eikä kuura enää hunnuttanut nurmea niin ankarasti kuin aiemmin.

Tara joi taas tilkan kahvia mukista, jonka höyry kiemurteli ilmassa. Holly joi tapansa mukaan kaakaota, jonka pinnalle oli lisätty kerma-vaahtoa ja ripoteltu suklaahitusia. Se oli hänelle ensimmäinen päivän monista sokeripommeista.

”Ja mitä hän sitten sanoi?” Tara kysyi Hollyn vetäessä henkeä. Taran ystävällä oli meneillään pitkälinen välirikko onkologian osaston radiologin, Devin, kanssa. Suhde oli alkanut humalatumelmissa St. Maryn sairaalan lähellä irkkubaarissa ja rullannut hyvin seitsemän kuukautta, kunnes Dev oli yllättänyt Hollyn tyhjentämällä hänelle yhden lipastonsa vetolaatikoista. Holly oli reagoinut marssimalla ulos. Tästä oli seurannut kosolti ahdistuneita tekstiviestejä ja loistavaa sovintoseksiä. Dev oli kiireesti täyttänyt vetolaatikon eriparisilla urheilusukilla ja isolla purkillisella urheilijan jalkasuihketta, mutta vahinko oli tapahtunut. Dev halusi sitoumusta ja Holly eroa.

”Hän sanoi, että minulla on hylkäämiskompleksi.”

”Hmm.”

”Just joo. Sanoin, että älä yritä tuputtaa kliseitäsi minulle. Eivät läheskään kaikki äitinsä hylkäämät mene palasiksi. Toiset meistä purevat hammasta ja pärjäävät jopa paremmin kuin olisivat pärjänneet, jos äiti ei olisi lähtenyt nostelemaan.”

”Aivan.”

Holly jupisi hiljaa jotain, mistä Tara ei saanut selvää. ”Tällä kertaa olen tosissani. Sanoin illalla Deville suoraan, että meidän juttu on ohi.”

”Hols, sinä sanot aina suoraan.”

”Sanonko?” Holly kysyi närkästyneesti.

”Mutta makasit silti hänen kanssaan?”

”Joo, tietenkin. Hän näytti tosi surulliselta. Tiedäthän sinä hänen silmänsä, jotka ovat kuin koiranpennulla...”

”Tiedän. Tosi söpöt.”

Holly huokaisi. ”Mutta joka tapauksessa hän tietää, että tämä oli nyt tässä. En voi antaa tällaisen draaman häiritä elämääni. Minä vannon, että pidän paussia miehistä.”

”Hyvä ajatus. Pidä vapaata ja anna pölyn laskeutua.”

Kuninkaallinen ratsuväki oli tulossa takaa hiekkapolulla harjoitellen sulkeisiaan. Messinkiset rintahaarniskat ja kiiltäviksi puunatut aseet lähestyivät kavioiden jatkuvan rummutuksen myötä.

Tara joi taas kahvia heidän kääntyessään West Carriage Drivelle kohti Kensington Goren ruuhkaa.

”Ja sinulla kai oli taas upea rakasteluyö Nätin pojan kanssa?”

Tara virnisti. ”Kutakuinkin.”

”Ihan oksettaa. Tuo teidän täydellinen onnenne on suorastaan halveksittavaa. Ja... oikeastaan pitkästyttävää. Missä hyvät hetket ovat, jos huonoja ei ole lainkaan?”

”Sängyssä”, Tara vastasi ja kohautti hartioitaan.

”Lopeta jo! Täytyyhän sinun jotain paljastaa, edes pieni särö ulko-kuoressa. Kenenkään elämä ei ole noin täydellistä.”

Tara mietti hetken. ”No, hän valmisti ruoaksi kanarisottoa, ja jos olen täysin rehellinen... se oli hiukan kuivaa.”

Hollyn huuli kipuristyi. ”Siinäkö kaikki? Sekö on sinun särösi?”

”Väistäkää Blues and Royalsin ratsukaartia!” Ratsumestarin varoitushuuto tarkoitti, että kaarti oli jo melkein saavuttanut naiset, ja he siirtyivät pois alta ja pysähtyivät kärsivällisesti sivuun, kun muuttaman sadan tonnin edestä uljaita hevosia ravasi ohi. Sotilaat olivat täydessä seremoniavarustuksessa punaisine täyspitkine takkeineen. Napit ja kannukset kiilsivät, ja kypärissä nuokkuivat komeat kullankäiset silkkitöyhdyt. Rutiini oli sama joka aamu, osa Taran ja Hollyn matkaa luennoille, mutta ratsuväki oli aina yhtä kiehtova näky. Se oli myös aito brittiläinen juttu – se ja Alexia kummeksuttanut piinallinen kohteliaisuus – ja Taralta karkasi hymy hänen muistaessaan, miten Alex oli viime yönä kosinut, miten vitsi oli johtanut elämää mullistavaan käänteeseen...

”Mille sinä hymyilet?” Holly kysyi huomattuaan, miten hänen ystävänsä tuijotti tyhjyyteen painaessaan hampaita kahvimukin reunaa vasten. ”Iskikö joku noista sinulle silmää? Kelmit!” Holly nauroi sotilaiden ratsastaessa ohi ja tuijottaessa ilmeettöminä eteensä.

Tara kääntyi häneen päin. ”Alex kosi viime yönä.”

Hollyn suu lokahti auki kuin uunin luukku. ”Mitä?”

Tara nyökkäsi. ”Minunkin on vaikea uskoa sitä. Se tuli täydellisenä yllätyksenä. Hänelle myös. Hän ei ollut aikonut kosia.” Holly katsoi häntä edelleen suu auki. Tara sulki sen varovasti. ”Sano jotain.”

”Mitä hittoa?” Hollyn äänessä ei enää ollut kiusoittelua, vaan nyt se värisi ontosti järkytyksestä.

Tara empi. ”Sano jotain muuta.”

”Tits!”

Yksi töyhtöpäisistä ratsastajista kääntyi katsomaan heihin päin. Tits oli Hollyn Tarasta käyttämä lempinimi, jonka hän oli johtanut Taran nimikirjaimista TT – nimi ei johtunut siitä, että Taralla olisi ollut erityisen uhkea povi. Kukaan muu ei kutsunut häntä Titsiksi – ei olisi uskaltanut kutsua – ja Hollykin käytti sitä vain äärimmäisen onnellisina tai äärimmäisen ärsyttävinä hetkinä. Hollyn ilmeestä päätellen...

”Hänkö kosi?”

”Niin teki.”

”Mutta sinä olet vasta kaksikymmentävuotias.”

”Puhut kuin olisin kaksitoistavuotias.”

”Sitä minä käytännössä tarkoitan.” He tuijottivat toisiaan, ja hetki muuttui yhä kiusallisemmaksi, kun kävi koko ajan selvemmäksi, ettei Holly ollut vaistomaisesti riemuissaan. Hän päästi onton naurahduksen huomattessaan itsekin saman. ”Meinaan... minä olen iloinen puolestasi, totta kai olen.”

Tara hölmistyi vaisusta valheesta. Hänen ystävänsä kuulosti siltä kuin tätä olisi kuristettu, ja jopa Hollyn tulipunaiset korkkiruuvikiharat alkoivat näyttää hiukan veltoilta.

”Ja, ja... te... te selvästikin olette hirveän ihastuneita toisiinne”, Holly änkytti. ”Ja hän saa sinut nauramaan. Tehän nauratte vähän väliä.”

Tara kurtisti kulmiaan. ”Mutta?”

Hollyn hartiat lysähtivät. ”Mikset voisi odottaa? Vaikka sinulle sopisi ryhtyä lapsimorsiameksi, olette olleet yhdessä vasta muutaman kuukauden.”

Tara saattoi vain kohauttaa olkapäitään. ”Kumpikaan meistä ei suunnitellut menevänsä naimisiin näin nuorena. Odotin sen tapahtuvan sitten joskus, kun olen yli kolmenkymmenen, mutta kävi kuten kirjoissa sanotaan. Sen tietää, kun tietää. Meille kysymys on oikeastaan, miksi odottaa.”

”Koska olet *kaksikymmentävuotias*.”

”Sanoit sen jo. Minusta iällä ei ole suurta merkitystä”, Tara virkkoi tyynesti, mutta hänen sydämensä löi raskaasti. Hollyn reaktio oli ollut täysin odottamaton. Tara oli tiennyt, että uutinen tulisi sokkina, olihan se tullut hänellekin, mutta Holly suhtautui siihen selvin varauksin eikä osannut vakuuttavasti teeskennellä, että ajatus olisi fiksu...

He kävelivät jonkin matkaa hiljaisuudessa, kumpikin omissa ristiriitaisissa ajatuksissaan. ”Ja sinä annoit minun jaaritella Devistä”, Holly mutisi. Hänen otsansa rypistyi. ”Miten hän otti sen, kun kerroit, että hänestä tulee herra Tara Tremain? Äläkä väitä, ettei hän ole siitä moksiskaan”, Holly sanoi tuimasti. ”Hän antaa seksikkään, sotkuisen vaikutelman, mutta hänellä on myös vahva ego.”

Tara nielaisi. ”Tuota, en ole itse asiassa vielä kertonut hänelle siitä.”

”Etkö vieläkään?” Hollyn ääni kohosi kaksi oktaavia. ”Minä en tajua! Mitä sinä oikein odotat?”

”Oikeaa hetkeä.”

Holly kohotti taas toista kulmaansa. ”Ja se hetki, jolloin te päätitte yhdistää elämänne, kunnes kuolema teidät erottaa, sekö ei ollut oikea hetki?”

Tara irvisti. ”Tiedetään. Minä mokasin. Olisi pitänyt kertoa hänelle silloin.”

”Hei haloo!”

”Kaikki tapahtui niin äkkiä. En halunnut... pilata hetkeä.”

”Joo, koska päivä, jolloin mies saa tietää, että hänen tuleva appensa on miljardööri, on kenelle tahansa huono päivä.”

Tara tönäisi ystävänsä kyynärpäällä juuri kun Holly oli vienyt mukin suulleen, ja niin tämän ylähuuli peittyi kermavaahtoviiksiin. ”Olenhan minä jo sanonut sinulle, että se mutkistaa asioita.” Hän ei kuitenkaan ollut kertonut Hollylle, miten paljon. Hän ei halunnut muistella sitä, miten hänen paras kaverinsa sisäoppilaitoksessa oli myynyt hänestä tarinoita lehdille, tai miten asuntolan tytöistä oli ollut hauskaa varastella häneltä päivittäin jotain, koska ”hänellä oli varaa siihen”. Heidänkin vanhempansa olivat totta kai varakkaita, mutta *miljardööri* oli sana, joka teki jopa niissä piireissä yhä harvinaisen vaikutuksen. ”Ihmiset saattavat häkelyä. Muistaakseni sinä pidit minulle kolme viikkoa mykkäkoulua sen jälkeen, kun olin kertonut sinulle.”

”Se oli eri asia. Sinä valehtelit jättämällä kertomatta, vaikka minä en selvästikään havitellut sinulta mitään.”

”Tarkoitat, ettet havitellut minulta muuta kuin maapähkinävoita, magnumpullollista roseeta ja tuoretta leipää?”

”Anteeksi vain, mutta olin ja olen edelleenkin nälkää näkevä opiskelija.”

”Etkä minun ihanaa laivastonsinistä, V-kauluksista kašmirpuseroani. Se muuten on edelleen sinulla.”

Holly kohautti olkiaan. ”Rikos on vanhentunut. Nyt se on minun.”

”Mutta se on minun lempparini!”

”Älä ruikuta.” Holly katsoi häntä tuttu pilke silmäkulmassa, ja Tara aisti jään heidän välillään alkavan sulaa. ”No, se poika on hullaantunut. Selvästikään hän ei havittele sinulta muuta kuin seksiä.”

”Muuta kuin seksiä”, Tara vahvisti ja salli itselleen pienen hymyn. ”Se, ettei raha kiinnosta Alexia, saa minut jostain oudosta syystä hermoilemaan, miten kertoa hänelle. Hänen vanhempansa olivat kalifornialaisia hippejä. Hän asui lapsena biodynaamisilla maatiloilla ja kommuuneissa.”

”Autu armias. Tuntuu, että niissä oikein pyrittiin köyhiksi”, Holly mumisi ja käänsi katseensa sivuun.

He olivat melkein Serpentina sillalla. Järvi näytti kylmällä ilmalla elohopean väriseltä. Kaksi punanokkaista mustajoutsenta lipui veneva-joja kohti. Viimeiset aamu-uimarit kyntivät rytmikkäin vedoin ja potkuin uimarannan edustalla. Tara ja Holly pysähtyivät kadunreunaan odottamaan, että musta taksi huristi ohi kattovalo päällä.

”Mutta tiedän, etten voi loputtomasti lykätä sitä. Oli alun alkaenkin selvää, että hän ennemmin tai myöhemmin tapaisi vanhempani, ja nyt se näyttää tapahtuvan ennemmin. Hän sanoi, että haluaa pyytää isältä minun kättäni.”

”Hmm. Kuinka vanhanaikaista.” Hollyn äänensävy oli jälleen viilennyt, kun pettymys töni häntä kuin olisi yrittänyt kaataa hänet kumoon.

”Niin, yllätyin itsekin.” Tara puraisi huultaan hajamielisesti heidän kävellessään sillan yli. ”Mutta hyvin se menee. Ei se haittaa häntä. Minä... mainitsen siitä illalla ohimennen. Teen luultavasti siitä turhan ison numeron.”

”Ai niinkö muka?” Holly letkautti.

”Tarkoitan, ettei... ettei minun ehkä tarvitse varsinaisesti sanoa siitä mitään. Voisin vain... antaa hänen ymmärtää, että me olemme –”

”Rikkaita kuin Kroisos?”

”Aioin sanoa hyvin toimeentulevia.”

”Ei kukaan niin sano. Paitsi kyselytutkimuksia tekevät sosiologit.”

”No okei... varakkaita.”

Hollyn kaakao meni väärään kurkkuun. ”Varakkaita? Alex ei hoksa mitään, kunhan menette paikalle *sen jälkeen*, kun vanhempasi ovat lentäneet sinne helikopterilla, mutta *ennen* kuin autonkuljettaja nousee Bentleystä. Sitten joo, voit teeskennellä olevasi... varakas.”

Tara muodosti suullaan äänettömän *haa-haan* ystävänsä härnäykselle. Hollyn äiti oli lähtenyt tyttären ollessa neljän vanha, ja isä oli yksin kasvattanut Hollyn, heidän eläessään koulun talonmiehen palkalla. Jostain syystä tämä antoi Hollylle rajattoman oikeuden sarkasmiin aina kun tuli puhe rahasta (ja etenkin isoista rahoista).

Holly huokaisi kuin olisi aistinut piikittelynsä julmuuden. ”Kuule, jos se poika ei hyväksy sinua sellaisena kuin olet – yksityissuihkaria sun muita – hänet kannattaa lempata. En kuitenkaan usko, että siitä tulee ongelma.” Holly päästi pilkallisen naurahduksen. ”Hän luultavasti ottaa heti tehtäväkseen panna sinut paksuksi, jotta voi sinetöidä diilin.”

Tara pysähtyi.

Holly katsoi taakseen. Hänen kasvoillaan oli jo katuva ilme. ”Meninkö liian pitkälle?” Hän huomasi Taran kauhistuneen ilmeen. ”Sori.” Hän sukaisi punaista tukkaansa ja kallisti kasvonsa taivaalle. Hän näytti väsyneeltä ja kireältä. ”Se oli paskamaisesti sanottu. Sait vain minut... pois tolaltani, ei muuta. Lyön pelkkiä huteja.”

Mutta Taran jalat eivät suostuneet liikkumaan. Hänen suunsa ei suostunut sulkeutumaan.

”Hei, sinä tiedät, etten ollut tosissani”, Holly sanoi astuessaan takaisin Taran luo ja laski kätensä tämän kyynärvarrelle. ”Hän on hyvä tyyppi. Ei hän tietenkään sellaista tee.” Holly kohotti toista kulmaansa. ”Meinaan ethän sinä sitä paitsi antaisikaan hänen. Ikimaailmassa. Sinä et takuulla pilaa elämäsi tekemällä jotain niin tyhmää –”

Vasta nyt Holly huomasi kyyneliä Taran silmissä. Hollyn naama venähti. ”Tara kiltti... älä viitsi. Minä en tarkoittanut...” Mutta jokin siinä, miten Tara seiso i hartiat jäykkinä... Hollyn katse siirtyi Taran käteen, jonka tämä oli vaistomaisesti vienyt vatsalleen. Holly nosti katseensa hitaasti Taran kasvoihin. ”Voi ei”, hän kuiskasi.

Tara jännittyi vielä jäykemmäksi odottamaan seuraavaa ryöpytystä. Hän oli testin tehtyään ollut kahdentoista päivän ajan vuoroin ilon ja epätoivon vallassa, ajatukset välillä selkeinä ja välillä sekavina, kunnes Alex oli viime yönä kosinut. Alex oli tiedostamattaan hälventänyt Taran epäilyt ja saanut hänet päättämään, että hän pitäisi lapsen. Oli selvää, ettei tämä tie ollut Taran ykkösvalinta, mutta hän oli jotenkin uskotellut itselleen, että hän vain lykkäisi suunnitelmiaan eikä hylkäisi niitä. Maatessaan valveilla nukkuvan Alexin vieressä Tara oli saanut itsensä vakuuttuneeksi siitä, että juuri tätä hän halusi. Hän pärjäisi kaikesta huolimatta. Aamulla herätessään hän oli ollut innoissaan, koska voisi viimein kertoa uutisen parhaalle ystävälleen. Sen sijaan hän nyt odotti kuulevansa taas samat sanat... *Mutta sinä olet kaksikymmentävuotias.*

Niitä ei kuulunut. Ainakaan heti. Hiljaisuus pitkittyi, ja Hollyn silmissä vilahti tunteita, jotka hän kerrankin, itse asiassa ensimmäistä kertaa, jätti purkamatta ääneen. Hiljaisuus oli pahempi kuin ankara nuhtelu. Tarasta tuntui siltä kuin hän olisi katsellut kaatosateen kastelevan kaukaisia peltoja ja lähestyvän häntä. Hän tiesi, ettei pystyisi juoksemaan sen alta pois.

”Miten tämän sitten käy?” Holly kysyi hiljaa ja varovasti heilauttaen kättä kaaressa heidän ympärilleen puistossa, tarkoittaen kuitenkin Lontoota, heidän lääketieteen opintojaan, heidän elämäänsä täällä.

”No, olen miettinyt kaikkea”, Tara vastasi hitaasti, ”ja aion pitää kesätenttien jälkeen väli vuoden. Ajoitus on varsin hyvä. Siinä vaiheessa olen seitsemännellä kuukaudella. Voin levätä viimeiset viikot ennen synnytystä ja jatkaa opintoja ensi vuoden syyskuussa.”

”Mutta et sinä jatka.” Hollyn ääni on tyly, väritön. Sanoissa oli lopullisuutta.

”Jatkanpas.”

”Väitätkö sinä, että kun olet kuukausikaupalla valvonut öitä, ryhdyt suoralta kädeltä tekemään yövuoroja ja potilaskierroksia, pysymään viisitoista tuntia putkeen tolpillasi?”

Tara nielaisi. ”Kyllä.”

”Ei onnistu. Ole realistinen. Tämä on joko-tai-tilanne. Jos synnyttät lapsen, sinun on luovuttava lääkärin ammatista. Se vaatii sinulta liikaa. Et voi saada molempia, kukaan ei voi.”

”Voipas. On paljon perheellisiä naislääkäreitä.”

”Ei kaksikymmentävuotiaita.”

Siinä ne tulivat, Hollyn toistamat sanat, jotka kertoivat, miksi Tara oli täysin väärässä, miksi hän oli tuomittu epäonnistumaan. Miksi se oli eepinen katastrofi.

”Viiden vuoden päästä kyllä, jos sitä haluat. Mutta nyt olet vasta lähtökuopissa.” Holly katsoi häntä kaihtamatta. ”Mitä Alex sanoo?”

Taralla oli vaikeuksia kestää ystävän silmistä näkyvää pettymystä. Hän ei kyennyt ajattelemaan vastaväitteitä, joita oli mielessään harjoitellut. Hän epäröi. ”Alex ei vielä tiedä.”

”Ei helvetissä, Ta!” Holly kuulosti vihaiselta. ”Olet suostunut menemään naimisiin miehen kanssa, joka ei tiedä, kuka sinä oikeasti olet, eikä tiedä, että odotat hänelle lasta.”

Taraa alkoi pelottaa. Kaikki oli menossa pieleen. Hän ei ollut kuvitellut, että tämä menisi näin. Hän oli kyllä odottanut Hollyn yllättyvän, mutta sitten hän oli luullut heidän halaavan, hihkuvan innoissaan ja alkavan kiireesti suunnitella. ”En minä tiennyt, että hän kosisi!” Tara puolustautui. ”Kuten sanoin, se tapahtui hetken mielijohteesta. Olin viime yönä valmistautunut kertomaan hänelle lapsesta, mutta kun hän kosi... Se oli tavallaan leikkiä, kunnes ei enää ollutkaan... Pelkäsin, että jos olisin sillä hetkellä kertonut raskaudesta, meistä olisi saattanut tuntua hiukan... että menemme vihille pakon edessä.”

”Mutta hän kosi tietämättä raskaudesta”, Holly tokaisi. ”Sinä teet tämän turhan vaikeaksi, ja sinun on kysyttävä itseltäsi, miksi. Sinä joko luotat siihen tyyppiin tai et luota.”

”Luotan minä! Ehdottomasti.”

”Lakkaa sitten salailmasta! Hän ansaitsee tiedon näistä asioista.”

Taran hartiat lysähtivät. Se oli totta. ”Olet oikeassa. Kerron hänelle tänä iltana vanhemmistani ja myöhemmin viikolla lapsesta.”